

İki bölüm önce, tüm zamanların en büyük beyanı üzerinde durmuştuk: “*Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı.*” (Yaratılış 1:1) Tanrı’nın beyan ettiği önemli bir diğer ifadeye daha değinelim:

“*Tanrı, insanı kendi benzeyişinde yarattı.*” (Yaratılış 1:27)

Tanrı, insanları Yaratılış’ın tacı olmaları için tasarladı.

TANRI’NIN BENZEYİŞİNDE

“*Tanrı, ‘İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım’ dedi. ‘Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun.’ Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı.*” (Yaratılış 1:26-27)

Tanrı’nın insanı, “*kendi benzeyişinde*” yaratmış olması, ilk insanların her şekilde Tanrı’ya benzedikleri anlamına gelmez. Tanrı eşsizdir.

“*Tanrı insanı kendi benzeyişinde yarattı*” ifadesi, insanların *Tanrı’nın doğasına ortak olacakları* anlamına gelir. İnsan, Tanrı’nın karakterini yansıtmak için tasarlandı. Tanrı, ilk erkeğe ve kadına Kendisi ile anlamlı bir ilişkinin tadını çıkarmalarına izin verecek nitelikler sağladı.

Tanrı insanları, onlara önemli sorular sorma, mantıklı olarak muhakeme etme ve Yaratıcıları hakkındaki derin gerçekleri kavrama yeteneği vererek, *zeka* ile bereketledi.

Tanrı, insanların sevgi ve empati gibi duyguları tecrübe edebilmeleri için onlara *duygular* verdi.

Tanrı aynı zamanda insanlara, sonsuz sonuç konusunda seçim yapmaları için hem özgürlüğü hem de sorumluluğu kapsayan bir *irade* verdi.

Tüm bu verdiklerine ek olarak onlara iletişim –konuşma, jest ve şarkı söyleme– yeteneği başışladı. Aynı zamanda insanların uzun vadeli planlar yapmalarını ve bu planları şaşırtıcı bir yaratıcılık ile uygulamalarını mümkün kıldı. En önemlisi de, Yaratıcılarına-Sahiplerine tapınabilmeleri ve O’ndan zevk alabilmeleri için *sonsuz bir can ve ruh* sağladı.

İnsanoğluna başışlanan bu tür kapasiteler, onları hayvanlardan ayırır.

Tanrı, insanları *Kendisi için* yarattı. “*Sevgi olan*” Tanrı (1. Yuhanna 4:8), erkeği ve kadını onlara *ihtiyacı olduğu* için değil, onları *istediği* için yarattı. İnsanlar, O’nun sevgisinin alıcıları ve yansıtıcıları olacaklardı.

İNSAN BEDENİ

Yaratılış kitabının birinci bölümü Tanrı’nın dünyayı nasıl yarattığı hakkında özlü bir öykü sunar, ikinci bölüm ise özellikle insanların yaratılışına ilişkin ayrıntılar ile doludur.

“*RAB Tanrı Adem’i topraktan yaratı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu.*” (Yaratılış 2:7)

RAB gökleri ve yeryüzünü yoktan var etmiş olmasına rağmen, ilk insanı *topraktan* yaratmayı seçti. Günümüzdeki biyologlar bu gerçeği onaylarlar: “Beden neredeyse hiç etkileyici değilmiş gibi görünür. Bedeni oluşturan yirmi küsur sıradan unsurun tamamı yeryüzünün kuru *toprağında* mevcuttur.”¹¹⁵

İnsan bedeni böyle mevkice aşağı unsurlardan oluşturulmasına rağmen, yaklaşık yetmiş beş trilyon (75.000.000.000.000) canlı hücre ile bir araya getirilmiş hünlerli bir işin mucizevi bir parçasıdır. Bu canlı hücrelerin her biri kendi özel rolünü üstlenmiştir.

Hücre, yaşamın temel birimidir. Bir hücre öylesine küçüktür ki, görülebilmesi ancak güçlü bir mikroskop aracılığıyla mümkündür. Buna rağmen bir hücre yine de, işlev gören milyonlarca kısım ile doludur. Her hücre, iki metre uzunluğunda bulunan ve bir insanın temel özelliklerinin genetik kodu olan DNA’nın ancak mikroskop ile görülebilecek ufaklıktaki bükülmüş kenarını içerir.

Ünlü bilgisayar programcısı Bill Gates, şu beyanda bulundu: “İnsan DNA’sı, bir bilgisayar programı gibidir, ama şimdiye kadar yaratılmış olan herhangi bir bilgisayar programından çok fazla ileride olan bir programdır bu.”¹¹⁶ İnsan bedeninde en azından iki yüzden fazla farklı hücre tipi mevcuttur. Bu hücre tiplerinden bazıları kan gibi sıvılar meydana getirirler; diğerleri ise yumuşak dokuları ve organları yaratırlar, bazıları da katı kemikler oluşturmak için bir araya gelirler. Bazı hücreler bedenin kısımlarını bir araya bağlarlar, diğerleri ise sindirim ve üreme sistemleri gibi beden işlevlerini organize ederler.¹¹⁷

Bedeninizin yapısı ve işleyen sistemleri üzerinde düşünün: kemikleri ve başka organları birbirlerine rapteden bağlar, tendonlar, kaslar, cilt ve saçlar ile bağlanmış ve donatılmış 206 kemiği ile iskelet; ya da yaşamın kendisine ait maddeleri ulaştırın, damarları, atar damarları ve kan ile dolaşım sistemi. Bu arada midenin, bağırsakların, böbreklerin ve karaciğerin varlıklarına da değinelim. Aynı zamanda beyniniz ile temas halinde olan karışık olarak teller ile bağlı sinir sistemi de mevcuttur. Ve kalp olarak adlandırılan sadık pompayı, ya da Tanrı'nın size sağladığı gözleri, kulakları, burunu, ağzı ve dili, ses kırımlarını, papillayı ve dişleri de unutmayın! Eller ve ayaklar da son derece yararlıdırlar! Size baş parmaklarınızı verdiği için Tanrı'ya hiç teşekkür ettiniz mi? Bir süpürge ya da çekici baş parmağınızdan yararlanmadan kullanmayı deneyin! Sahip olduğunuz şu tırnaklarınız da oldukça yararlıdırlar....

Peygamber Davud'un yazdığı şu sözlere şaşırılmamak gerekir:

“Sana övgüler sunarım, çünkü müthiş ve harika yaratılmışım. Ne harika işlerin var! Bunu çok iyi bilirim.” (Mezmun 139:14)

CAN VE RUH

İnsan bedeni ne kadar harika yaratılmış olursa olsun, insanların böylesine özel olmalarının nedeni beden değildir. Hayvanların, kuşların ve balıkların da hayranlık uyandıran bedenleri vardır. İnsanın eşsizliği, onun *insan canından* ve *eşsiz ruhundan kaynaklanır*. “Tanrı'nın benzeyişinde” özel varlıklar olarak yaratılan ilk erkeği ve kadını diğer yaratıklardan ayıran, onun canı ve ruhudur.

Tanrı, insanın bedenini topraktan biçimlendirmeyi sona erdirdikten sonra, insanın *“burnuna yaşam soluğunu üfledi ve böylece insan yaşayan bir varlık oldu.”* (Yaratılış 2:7)

Tanrı'nın Adem için yarattığı beden, Tanrı'nın Adem'in ruhunu ve canını içine yerleştirdiği beden insan için yalnızca bir ev ya da çadırıdır

Tanrı, insana bedeni çevresindeki dünyadan, canı iç varlığından ve ruhu Tanrı'dan haberdar olabilsin diye verdi.

Can, *bedeni*,

Ruh, *canı* yönetecek

Ve *ruh* Tanrı'nın Kendisi tarafından yönetilecekti.¹¹⁸

“Tanrı Ruh'tur, ve O'na tapınanlar ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.
(Yuhanna 4:24)

BİR AMAÇ İÇİN YARATTI

Hünerli Usta insanı üçlü-birliğin bir türü olması için “*ruh, can ve bedeni*” birleştirerek yarattı. (1. Selanikliler 5:23) ve insanların Yaratıcıları ile yakın bir ilişkinin tadını çıkarmalarını mümkün kıldı. Tanrı insana yaşam vermişti ve şimdi insanın Yaratıcısının-Sahibinin zevki ve övgüsü için yaşaması insanın yüceltilmiş ayrıcalığı olacaktı.

**“Yüceliğim için yaratıp biçim verdiğim, adım ile çağrılan herkes...
Kendim için biçim verdiğim bu halk bana ait olan övgüleri ilan
edecek.”** (Yeşaya 43:7,21)

İnsanlar Tanrı'nın yüceliği için yaratıldılar.

Yeryüzü insanlık için yaratıldı, ama insanlık Tanrı için yaratıldı. Yaratıcının amacı, ilk insanların O'nu tanıyabilmeleri, O'ndan zevk almaları ve O'nu sonsuza kadar sevmeleriydi. Tanrı aynı şeyi sizin ve benim için de amaçlamıştır.

**“Tanrın RAB’bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve
bütün gücünle seveceksin.”** (Markos 12:30)

MÜKEMMEL BİR ÇEVRE

Tanrı Adem’i yarattıktan sonra, *Aden* adında bol bereketli bir bahçe tasarladı ve bu bahçeyi dikti.

“Rab Tanrı doğuda Aden’de bir bahçe dikti. Yarattığı Adem’i oraya koydu. Bahçede iyi meyve veren türlü türlü güzel ağaç yetiştirdi. Bahçenin ortasında yaşam ağacı ile iyiyi ve kötüyü bilme ağacı vardı. Aden’den bir ırmak doğuyor, bahçeyi sulayıp orada dört kola ayrılıyordu.” (Yaratılış 2:8-10)

Yeri büyük olasılıkla bugün Irak¹¹⁹ olarak bilinen Aden, harika görünüm, sesler ve kokular, sınırsız güzelliklerle dolu büyük bir bahçeydi. Parlayarak akan bir nehir bahçeyi suluyordu. Lezzetli meyve ağaçları nehrin kenarına dizilmişlerdi. Tadına varılması için anlatılamayacak çeşitlilikte meyveler, hayranlık uyandıran tatlı kokulu çiçekler, gözlerin bakmaya doyamayacağı lezzetli çayırlar, incelenen kuşlar ve böcekler, keşfedilecek gizemli ormanlar, ortaya çıkarılacak altın ve taşlar bu bahçeye yerleştirilmişlerdi. Tanrı, gerçekten de Adem’in “*zevk alması için her şeyi bol bol vermişti.*” (1. Timoteos 6:17)

Tanrı, aynı zamanda bahçenin ortasına iki özel ağaç da dikti: yaşam ağacı ve iyilikle kötülüğü bilme ağacı.

Aden *keyif* anlamına gelir. Tanrı, bu harika yuvayı insanın zevk alması için yaratmıştı. Ama insan için keyiflerin en büyüğü, Yaratıcısı ile paydaşlıktan zevk almak olacaktı.

Tanrı'yı kişisel olarak tanımak ve O'nunla birlikte olmaktan daha harika bir şey yoktur. *“Bol sevinç vardır **Senin huzurunda; sağ elinden mutluluk eksilmez.**”* (Mezmur 16:11)

TATMİN EDİCİ BİR GÖREV

Bahçenin hazırlığı tamamlandıktan sonra RAB insanı bahçeye koydu. Tanrı Adem'e bu bahçede yaşamayı isteyip istemediğini sormadı. Tanrı, insanın Yaratıcısıydı ve bu nedenle insanın Sahibiydi. RAB, insanlık için neyin en iyi olduğunu bilir ve Yaptıkları ile ilgili hiç kimseye yanıt vermek zorunda değildir.

“RAB Tanrı, Aden bahçesine bakması, onu işlemesi için Adem'i oraya koydu.” (Yaratılış 2:15)

Tanrı, Adem'e yeni yuvasında iki sorumluluk verdi.

Birinci sorumluluk şuydu: Adem bahçeyi “işleyecekti.” Ama bu görevi terlemeden, zahmete girmeden ve yorulmadan yapacaktı. Her şey iyi olduğu için bu görevi zevk alarak yapacaktı. Bahçede battığında acı verecek dikenler ve çıkarıp temizlenecek zararlı otlar yoktu.

Adem'e verilen ikinci sorumluluk, bahçeye “*bakmasıydı.*” Bu son ifade evrende pusuya yatmış kötü ve tehlikeli bir unsurun varlığını ima ediyor olabilir miydi?

Bu sorunun yanıtı gereken zamanda verilecektir.

BASİT BİR KURAL

İnsan bir kukla değil bir kişi olduğu için, Tanrı, Adem'e aynı zamanda itaat etmesi için anlaşılması çok kolay bir kural verdi.

*“Ona, ‘Bahçede istediğin ağacın meyvesini **yiyebilirsin**’ diye buyurdu. ‘Ama iyi ile kötüyü bilme ağacından **yeme.** Çünkü ondan yediğin gün ölürsün.’* (Yaratılış 2:16-17)

Tanrı bu buyruğu erkeğe kadını yaratmadan önce verdi. Tanrı, Adem'in insan soyunun başı olmasını kararlaştırmıştı ve Adem'e yalnızca bu kurala uyma sorumluluğunu yüklemişti.

İLK KADIN

Tanrı, sonra kadını yarattı. Ve kadın çok özel bir yaratıktı!

“Sonra, ‘Adem'in yalnız kalması iyi değil’ dedi. ‘Ona uygun bir yardımcı yaratacağım’...RAB Tanrı Adem'e derin bir uyku verdi. Adem uyurken, RAB Tanrı onun kaburga kemiklerinden birini alıp yerini etle kapadı. Adem'den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Adem'e getirdi. Adem, ‘İşte,

bu benim kemiklerimden alınmış kemik, etimden alınmış ettir' dedi.'ona kadın denilecek, çünkü o adamdan alındı.' Bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak, ikisi tek beden olacak. Adem de karısı da çıplaktılar, henüz utanç nedir bilmiyorlardı.” (Yaratılış 2:18,21-25)

Böylece Tanrı ilk eylemini gerçekleştirdi, Adem'in kaburga kemiğinden güzel ve zarif bir eş yarattı ve sonra onu Adem'e takdim etti.

Adem, Tanrı'nın kendisi için sağlamış olduğu bu yakın ve sevecen eşten ve “yardımcıdan” dolayı büyük sevinç duydu! Kutsal Kitap araştırmacılarından biri olan merhum Matthew Henry şöyle yazmıştı: “Kadın, Adem'in kaburga kemiğinden yaratıldı; Adem'in üzerinde egemenlik sürmesi için onun başından ya da onu ayakları altına alması için onun ayaklarından yaratılmadı, onunla eşit olması için onun kaburga kemiğinden, korunması için kolunun altından ve sevilmesi için yüreğinin yanından yaratıldı.”¹²⁰ Kadın da aynı erkek gibi *Tanrı'nın suretinde ve benzeyişinde* yaratıldı – Tanrı'nın karakterini yansıtması ve O'nunla beraber ruhsal birliğin tadını çıkarması için yaratıldı. Yaratıcı, erkek ve kadın için kesin bir düzen ve farklı roller belirledi; onların değerleri ve önemleri konusunda eşit olduklarını beyan etti.

Bugün, Tanrı'nın amacına aykırı olarak pek çok toplum, kadınlara bir mal parçası gibi davranıyor. Ben, bir erkek çocuk doğduğu zaman sevinen ve bir kız çocuk doğduğu zaman hayal kırıklığı yaşayan insanlar gördüm. Bazı erkekler canlı hayvanlarına eşlerinden daha fazla ilgi ve özen gösterirler. Başka toplumlar bir diğer aşırı uca yönelmişler ve erkek ve kadınların farklı rollerini önemsememeyi tercih ederek Tanrı'nın her bir cinsiyete verdiği sorumlulukları reddetmişlerdir. Her iki aşırı uç da kadınları hor görmektedir.

İLK NİKAH

İlk evlilik törenini kimin yönettiğine dikkat edin.

Yöneten, RAB'di. Kutsal Yazılar şöyle der: “**Tanrı** onu Adem'e getirdi.” Yaratıcı, en başından beri, Kendisi için yaratmış olduğu insanların yaşamlarına doğrudan müdahale etti. “*Erkek annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak ve ikisi tek beden olacak*” beyanında bulunan Tanrı'dır. “Tek” sözcüğü için İbranice'de kullanılan sözcük “ehad”dır. Bu sözcük, tekliği ve birliği ifade eder. Tanrı, ilk çifti mükemmel uyum içinde sonsuza kadar birbirlerinden zevk almaları ve birbirlerine hizmet etmeleri ve O'NDAN zevk almaları ve O'NA hizmet etmeleri için tasarladı. O, kadının ve erkeğin Yaratıcılarını-Sahiplerini bireysel ve birlikte sürdürdükleri yaşamlarının merkezi yapmalarını istedi.

Günümüz dünyasında, pek çok kişi Tanrı'nın evlilik hakkındaki orijinal planını trajik bir şekilde umursamazlar ve bir erkek ve kadın arasındaki ilişkinin yıllar geçtikçe

nasıl daha harika olabileceğinin farkında bile değildiler. Bu umursamazlıklarının bir sonucu olarak Rab'bin başlangıçtan beri bir erkek ve karısı için tasarlamış olduğu sevecen, sadık, bencil olmayan ve birbirlerini bağrılarına basan ilişkiyi yansıtmada konusunda başarısız olurlar.

Yaratıcının erkek ve karısı arasındaki evliliğin yazarı olması, Tanrı'nın ölçülmesi mümkün olmayan sevgi yüreğinin bir yansımasını ortaya koyar. Tanrı, evlilik bağı ile şu örneği vermeyi amaçlamıştır: Tanrı, insanları şimdi ve sonsuzluk boyunca Kendisi ile erkek ve kadın arasındaki ilişkiden daha yakın, daha harika ve gelişen bir *ruhsal* ilişkinin tadını çıkarmaya davet eder.

Evliliğin Yazarının evliliği nasıl tanımladığına dikkat ettiniz mi? “*bu nedenle adam annesini babasını bırakıp karısına **bağlanacak**, ikisi **tek** beden **olacak**.*” Ve Kutsal Yazılar bu ifadeye şunu ekler: “*Adem de karısı da çıplaktılar, henüz **utanç nedir bilmiyorlardı**.*”

Tanrı'nın evlilik için planı bir çiftin, utanç nedir bilmeyerek amaçlarında ve bedenlerinde birleşmeleridir. Hatta Tanrı'nın planı bundan daha da yüksek bir aşamada insanların sonsuzluk boyunca Kendisi ile birlikte utanç duymadan *ruhsal* birliğin keyfine varmalarındır.

İNSANLIĞA EGEMENLİK VERİLDİ

Tanrı, kadını erkeğin yanına götürdükten sonra onlara doğrudan ve kişisel olarak hitap etti. Kutsal Yazılar, “*bahçede **yürüyen RAB Tanrı***” (Yaratılış 3:8) dan söz ettikleri için, Tanrı'nın ilk erkek ve kadına gözle görünür bir şekilde göründüğünü anlıyoruz.

Şimdi Rab'bin erkeği ve karısını Yaratıcının görkemli ve bozulmamış yaratılışına gözlerini dikerek bakabilecekleri yüksek bir dağa götürdüğünü hayal edelim...

*“Onları kutsadı ve ‘**Verimli olun, çoğalın**’ dedi. **Yeryüzünü doldurun ve denetimimize alın**; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara **egemen olun**, İşte yeryüzünde tohum veren her otu, tohumu meyvesinde bulunan her meyve ağacını size veriyorum. Bunlar size yiyecek olacak.”* (Yaratılış 1:28-29)

Tanrı Adem ve Havva'yı¹²¹ ve onların soylarını Yaratılış üzerinde egemen yaptı. Onlara, insan soyunun “başlangıç çifti” olma ayrıcalığını ve sorumluluğunu verdi. Tüm yaratılış üzerinde “*egemenlik*” başıladı. *Egemenlik*, “*yetki*” ve “*kontrol*” anlamına gelir. Adem, Havva ve onların soyu yeryüzünden zevk alacaklar, ona bakacaklar ve onu bilgelikle yöneteceklerdi. Yeryüzü onlara yeryüzüne zarar getirmeleri için değil onu kullanmaları için verildi.

Yaratıcı yaratılışı insanlık ile uyum içinde bulunması için tasarladı. Yeryüzü, başlangıçta insanın istediği ve ihtiyacı olan her şey ile iş birliği yaptı. Adem ve Havva hiçbir zaman bir sonraki yiyeceklerinin nereden geleceği konusunda merak ve endişe duymadılar. Yapmaları gereken tek şey, sayısız çeşitlilikteki meyve ağaçlarının herhangi birine uzanmaları ve bu ağacın meyvelerinden koparmalarıydı. Alın teri dökmek, diken ve çalı veren toprak, hastalık ve ölüm mevcut değildi. Yaratılışın her köşesi Adem ve Havva'ya boyun eğmişti. İnsan egemendi.

Yaratılış, insan Yaratıcısına boyun eğdiği sürece insana boyun eğecekti.

TANRI VE İNSAN BİRLİKTE

RAB Tanrı başlangıçtan beri insanların Kendisi ile yakın ve tatlı bir paydaşlık içinde yaşamalarını amaçlamıştı. Adem ve Havva'ya Kendisini anlamaları ve sevmeleri için *zihinler ve yürekler* (zeka ve duygular) ve O'na güvenip güvenmeyeceklerine ve itaat edip etmeyeceklerine karar verecekleri *seçim* özgürlüğünü (irade) vermesinin nedeni buydu. Gerçek sevgi ve sadakat zorlanamayacağı ve baskı altında tutulamayacağı için seçim yapma unsuru kesinlikle gerekliydi. Egemen Rab, Adem ve Havva'yı yapacakları seçimlerden sorumlu tutacaktı.

Lütfen şu konuda hataya düşmeyin: Evrenin yaratıcısı ve Sahibi hiçbir şeye ve hiç kimseye ihtiyaç duymamasına rağmen, derin ilişki kurmayı isteyen bir Tanrı'dır.

Bizler nasıl tanınmak ve sevilmek istiyorsak, aynı şekilde Tanrı da Kendisi için yaratmış olduğu insanlar tarafından tanınmayı ve sevimliyi arzular. *Kendi benzeyişinde yarattığı* bu kişilerle yürek seviyesinde bir dostluk arzulaması, O'nun sonsuz doğasının bir parçasıdır.

İnsanların, "*Ben Tanrı'nın bir kuluyum ve bundan fazlası da değilim*" dediklerini duyuyorum. Tanrı'ya, Efendisi için çalışan istekli bir hizmetkâr olarak hizmet etmenin büyük bir onur olduğunu kabul ediyorum, ama Kutsal Yazılar'ın bu konudaki ifadeleri oldukça anlaşılırdır: Tanrı, hiçbir zaman insanın *bir kul* olmasını tasarlamadı, aksine onun *bir evlat* olmasını istedi. (Galatyalılar 4:7) "*Köle ev halkının sürekli bir üyesi değildir, ama oğul sürekli üyesidir.*" (Yuhanna 8:35) Tanrı, yüreğinin arzusunu insanbiçimciliğe özgü bir şekilde ifade ederek (insan terimlerle) Kendisine güvenen herkes için ne planladığını bize anlatır:

"Size Baba olacağım ve siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız." (2. Korintliler 6:18)

Tanrı, bize olan sevgisini, anne ve babaların çocuklarına olan sevgilerine benzetmekle yetinmez, bu konuda başka bir örnek daha verir; benzetmesini bir diğer

seviyeye taşıyarak insanlara olan sevgi bağını ve sevgisinin derinliğini bir erkeğin biricik gelinine olan sevgisi ile karşılaştırır.

“*Ve o gün gelecek’ diyor Rab, ‘Bana **Kocam** diyeceksin, artık Efendim demeyeceksin. **Seni sonsuza dek kendime eş alacağım.** Doğruluk, adalet, sevgi, merhamet temelinde seninle evleneceğim. Sadakat ile seninle evleneceğim. Ve sen **Rab’bi tanıyacaksın.**” (Hoşea 2:16, 19-20)*

Yeryüzünde bulunan iki birey arasındaki en tatmin edici ilişkiyi hayal edin ve sonra şu konu üzerinde düşünün: Tanrı’nın bizi Kendisi ile tecrübe etmeye davet ettiği ilişki, yeryüzünde bulunması mümkün olan en iyi ilişkiden sınırsız derecede daha harikadır.

Yaratıcınız ile kişisel bir ilişkiye girmedığınız takdirde, yaşamınızda eksiklik olacak ve hayatınızda tatmin bulamayacaksınız. Yersel mülkün miktarı, zevk, eğlence, prestij, insanlar ya da dualar, canınızdaki boşluğu doldurmaya yetmeyecektir. Kendisi için tasarlamış olduğu yüreğinizdeki o boş odayı yalnızca Rab’bin Kendisi doldurabilir.

“**O susamış canın susuzluğunu giderir, aç camı iyiliklerle doldurur.**”
(Mezmur 107:9)

Burada kaçırılmaması gereken bir nokta bulunur: Tek gerçek Tanrı *dini törenlerden* hoşlanmaz, ama Kendisine güvenenlerle *içten bir ilişki* arzular ve bundan zevk alır.

Tanrı, farklı düzeylerde aşağıda belirtilen kişilerle paydaşıktan hoşlanmıştır ve sonsuza kadar da hoşlanacaktır:

KENDİSİ İLE. Tüm sonsuzluk boyunca Sonsuz Baba, Sonsuz Oğul ve Sonsuz Kutsal Ruh arasında sevgi ve paydaşlık akmıştır. Örneğin, Kutsal Yazılar, Oğul’un Baba’ya söylediği şu sözleri kaydederler, “*Baba...Sen Beni dünyanın başlangıcından önce sevdin.*” (Yuhanna 17:24)

MELEKLER İLE. Tanrı melekleri Kendisini tanımları, sevmeleri ve O’nun sonsuz kadar sürecek olan huşu dolu görkemini takdir etmeleri için yarattı. “*Tanrı’nın bütün melekleri O’na tapınsın.*” (İbraniler 1:6)

İNSANLAR İLE. Tanrı insanları, Yaratıcılarından, meleklerin aldıkları zevkten daha büyük zevk almaları ve Yaratıcıları ile meleklerin sahip oldukları ilişkiden daha yakın bir ilişkiye sahip olmaları için yarattı. Kral Davud’un yazdıklarını okuyalım: “*Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri, oraya koyduğun ayı ve yıldızları, soruyorum kendi kendime: ‘İnsan ne ki onu anasın, ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?’ Neredeyse bir tanrı yaptın onu, başına yücelik ve onur tacı koydun.*” (Mezmur 8:3-5) Tanrı, halkı ile birlikte olmak istedi. Ama yine de insanın önce test edilmesi gerekir.

7. GÜN: YARATILIŞ TAMAMLANDI

Yaratılış öyküsü önemli bir bilgi ile son bulur:

*“Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin **çok iyi** olduğunu gördü. Akşam oldu, sabah oldu ve altıncı gün oluştu. Gök ve yer bütün öğeleri ile **tamamlandı**. Yedinci güne geldiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. **Yaptığı** işten o gün dinlendi.”* (Yaratılış 1:31; 2:1-2)

Tanrı'nın yaratma eylemi tamamlandı. Artık yaptığı her işten zevk alma zamanı gelmişti. RAB, yedinci günde yorgun olduğu için dinlenmedi. Kendiliğinden Var Olan ve adı Ben'im Olan hiçbir zaman yorulmaz. Tanrı dinlendi – çalışmaya son verdi – çünkü yaratma eylemi **sona erdi**.

RAB Tanrı tatmin oldu.

Her şey mükemmeldi.

Mükemmel Yaratıcıları ile gelişen bir dostluğun tadını çıkarma ayrıcalığı verilmiş iki mükemmel kişinin yaşadığı mükemmel bir dünya hayal edin. Gezegenimizin başlangıçtaki durumu buydu.

Ancak ne yazık ki bu eski yeryüzü bugün mükemmellikten çok uzaktır. Kötülük ve ahlaksızlık, üzüntü ve acı, yoksulluk ve açlık, nefret ve şiddet, hastalık ve ölümün kol gezdiği bir yeryüzü haline gelmiştir.

Tanrı'nın mükemmel dünyasına ne oldu?

Bu sorunun yanıtı öykünün bir sonraki bölümünü oluşturmaktadır.